

Arrest

nr. 228 626 van 7 november 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat Ali JICHI, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019 (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 juli 2018 België binnen met een kaart van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) en verzoekt op 3 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 25 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Saida, van Palestijnse origine en geregistreerd te zijn bij UNRWA. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1948 en u bent een soennitisch moslim. Jullie woonden aanvankelijk in het Rashidiya-vluchtelingenkamp en in 2001 verhuisden jullie naar Ayn al Hilweh. Uw ouders wonen nog steeds in het kamp, uw vader is zenuwziek, heeft hartproblemen en kan niet werken, uw moeder werkt als naaister in een atelier in het kamp en werkt ook voor eigen rekening. Uw oudste broer is ingenieur van opleiding en werkt in een vuilnisverwerkingsbedrijf in Sanib, buiten het kamp. Uw andere broer volgt een opleiding kapper in een opleidingscentrum in het kamp. Uw zus is gehuwd en woont met haar man en vier kinderen in het kamp Burj al Shamali.

U hebt onderwijs gevolgd aan UNRWA scholen en volgde daarna een opleiding tot lasser, 2011-2012, aan een UNRWA opleidingsinstituut in Wadi al Zaini, buiten het kamp. Na het behalen van uw diploma werkte u af en toe buiten het kamp, u verdiende geld als lasser en door mensen te helpen verhuizen.

U stelt Ayn al Hilweh te hebben verlaten omwille van de slechte behandeling door het Libanese leger. U licht dit toe door te stellen dat het kamp omringd werd door een lange muur, jullie bij de checkpoints lang moesten wachten, jullie soms uitgescholden werden, de vrouwen apart moesten staan en er gevechten waren tussen groeperingen binnen het kamp en het Libanese leger dat zich buiten het kamp bevond. Voorts geeft u aan dat het leven in het kamp moeilijk werd gemaakt door de aanwezigheid van illegale groeperingen en verwijst u in kader hiervan naar de gevechten tussen Bilal al Badr en Fatah waardoor jullie gedurende drie dagen het huis niet konden verlaten en waarbij onschuldigen om het leven kwamen. Ook leed uw huis schade in augustus 2017 door deze gevechten waardoor jullie op straat en in de moskee dienden te slapen totdat het huis hersteld was. Op een bepaald moment moest u beslissen of u zich al dan niet zou aansluiten bij deze groeperingen, doch u hebt dit niet gedaan, u koos ervoor om het land te verlaten.

Op 17 juli 2018 hebt u het land verlaten met uw eigen paspoort en een visum geregeld door de smokkelaar. U reisde via Ethiopië, Brazilië, Bolivia, terug Brazilië naar Spanje, waar uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar. Op 1 augustus 2018 vroeg u in België internationale bescherming aan.

Recent werd uw broer aangesproken door de groepering Shabab al Muslima, zo stelt u, en werd hij gevraagd zich bij hen aan te sluiten, een vraag waarop uw broer weigerde in te gaan. Hierdoor dient uw broer, wanneer hij zich verplaatst, 'de kant van Fatah' te gebruiken. Intussen heeft hij jullie oom, die in Amerika, woont gevraagd hem te financieren, nu is het wachten op antwoord.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw vluchtelingenkaart (Palestijnse id-kaart), UNRWA kaart, attest van de Popular Committees ter bevestiging dat uw huis brandschade heeft geleden in 2017, bevestiging van woonplaats door UNRWA, bevestiging woonplaats door 'mukhtar', attest opleiding, medisch attest dat u behandeld werd voor stress en problemen bloeddruk door UNRWA, medisch attest vader en foto's van jullie beschadigde huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze

uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg. Zo hebt u les gevolgd aan UNRWA scholen en konden jullie rekenen op een bijdrage van deze organisatie in de medische kosten van uw vader en werd u behandeld voor stress en problemen met uw bloeddruk (CGVS p.2-6; zie ook documenten 7 en 8 in groene map). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u niet aangetoond dat u omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid Libanon zou hebben verlaten.

Zo stelt u moeilijkheden te hebben ervaren door de aanwezigheid van illegale groeperingen in het kamp en verwijst u onder meer naar gevechten tussen Bilal al Badr en Fatah waardoor jullie, de kampbewoners, jullie huizen niet konden verlaten en u met stress te kampen had. Bovendien kwamen onschuldige mensen hierbij om het leven. U stelt dat u op een gegeven moment diende te beslissen, of u sloot zich aan bij deze groeperingen of u was tegen hen (CGVS p.7). U gevraagd of u ooit zelf problemen hebt gekend met die islamitische groeperingen, ontkent u dit maar stelt u dat uw huis brandschade opliep. U gevraagd of jullie woning opzettelijk werd geviseerd, geeft u aan dat dit per toeval gebeurde, 'het werd per ongeluk getroffen', zo stelt u. Gevraagd of andere leden van uw familie ooit problemen met deze groeperingen hebben ondervonden, ontkent u dit (CGVS p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat u verwijst naar een algemene situatie, niets meer en niets minder.

Verder stelt u het land te hebben verlaten omwille van de slechte behandeling door het Libanese leger. U gevraagd om dit toe te lichten geeft u aan dat het kamp omsingeld werd door een muur, dat men bij de checkpoints lang moest wachten, er soms gevechten plaatsvonden tussen het leger en die groeperingen en het leger zich op jullie afreageerde. U gevraagd of u persoonlijk problemen met het Libanese leger hebt ervaren, stelt u dat dit niet het geval was, maar dat u wel werd vernederd. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat u soms heel lang moest wachten bij de checkpoints en u belachelijk gemaakt werd. Soms werd u ook uitgescholden. Gepeild of u nog andere problemen hebt ondervonden, ontkent u (CGVS p.7). Deze door u geschetste gang van zaken wijst niet op een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dat hoeft geen verder betoog.

Uw verklaring op het einde van het gehoor dat uw broer recentelijk door een islamitische groepering werd aangesproken, zijn louter uw verklaringen die u niet staaft aan de hand van enig concreet element (CGVS p.10). Bijgevolg wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van uw verzoek. Daarenboven had u even tevoren nog aangegeven dat er niemand in uw familie problemen had met groeperingen (CGVS p.8).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de

beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt dat u tot klas 9 UNRWA scholen hebt bezocht en u in 2011-2012 een opleiding tot lasser hebt gevolgd aan een UNRWA opleidingscentrum buiten het kamp. Na het behalen van uw diploma had u af en toe werk als lasser, waarbij u gemiddeld 100 euro per week verdiende en kluste u bij als verhuizer. Uw vader kan omwille van zijn gezondheid weliswaar niet meer werken, doch uw broer die ingenieur is en in een sorteercentrum werkt woont nog bij uw ouders in en verdient zo'n 500 dollar per maand (CGVS p.2-4). De medicijnen die uw vader nodig heeft worden deels door UNRWA, deels door jullie betaald (CGVS p.5). Uw moeder verdient zo'n 400 dollar per maand in dienst als naaister, en naait, alhoewel op onregelmatige basis, voor eigen rekening (CGVS p.2). Uw broer volgt een kappersopleiding in een opleidingscentrum, waarvoor uw ouders dienen te betalen, hoeveel dat weet u niet (CGVS p.3).

Verder hebt u twee ooms in Amerika die maandelijks 200 dollar naar uw familie sturen (CGVS p.5). Uw familie bezit een eigen huis in het kamp en de opgelopen schade is hersteld en dit met de hulp van gewone mensen en uw ooms (CGVS p.7). Daarenboven was u in staat 10.000 dollar bij elkaar te sprokkelen om uw vertrek uit Libanon te bekostigen, 4000 dollar had u gespaard en 6.000 dollar hebt u geleend van uw oom K. (...) in Amerika. De vaststelling dat u in staat was een dergelijk bedrag te sparen wijst op enige marge van uwentwege. Wat betreft het geld gekregen van uw oom, stelt u dat u dit bedrag aan hem moet terugbetalen, doch gezien uit uw verklaringen blijkt dat beide ooms in Amerika er geen graten in zien uw familie maandelijks te steunen kan er vanuit gegaan worden dat hij u in dezer welwillend tegemoet zal treden en u hiervoor de nodige tijd zal geven (CGVS p.6). U geeft aan dat uw familie over voldoende inkomsten beschikt om rond te komen (CGVS p.5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien u niet aannemelijk hebt gemaakt vanwege een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid Libanon te hebben verlaten, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende

behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten en foto's vermogen hier geen ander licht op te werpen vermits ze betrekking hebben op elementen die hier op zich niet ter discussie staan. U wilde tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal filmpjes tonen over gevechten in het kamp. Gezien u zelf hier niet in figureert werden deze filmpjes niet bekeken door het CGVS (CGVS p.10). Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte blijkt te zijn uw paspoort neer te leggen. Dit zou door de smokkelaar zijn afgenomen, wat geen valabele reden is, temeer u evenmin over een volledige kopie van dit document beschikt (CGVS p.6).

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2019 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer 230 386, ingediend op 18 maart 2019, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer 230 817, ingediend op 26 maart 2019.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met rolnummers 230 386 en 230 817 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, heeft de raadsman van verzoeker aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 230 817 en stelt de advocaat van verzoeker afstand te doen van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2019 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zaak met rolnummer 230 386.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 230 386.

De Raad zal derhalve enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 230 817.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met nr. 230 817

Verzoeker verwijst naar artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en gaat in op de omstandigheden waarin deze uitsluitingsclausule geen toepassing vindt.

Verzoeker betwist dat hij geen melding zou hebben gemaakt van persoonlijke problemen die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit het vluchtelingenkamp. Hij citeert enerzijds de door hem afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn vrees om gedwongen te worden de wapens op te nemen voor één van de islamitische groeperingen in het kamp. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij deze problemen spontaan heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en dat zij bovendien worden bevestigd door het gegeven dat zijn broer intussen gevlucht is uit Libanon en in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker acht het dan ook gepast dat de verklaringen van zijn broer worden afgewacht, aangezien diens problemen ook betrekking hebben op de door hemzelf ingeroepen vrees. Anderzijds stelt verzoeker uitdrukkelijk te hebben verklaard dat hij vluchtte omwille van het geweld in het kamp, dat ertoe leidde dat zijn woning vernield werd en zijn gezin diende te overleven op straat. Verzoeker merkt op dat er blijkens recente rapporten nog steeds sprake is van gewapend geweld in het kamp en dat dit zelfs leidde tot de onderbreking van de diensten geleverd door UNRWA.

Vervolgens betwist verzoeker dat UNRWA nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker betoogt dat, behalve het gegeven dat de onveiligheid in het kamp tot onderbrekingen van de diensten van UNRWA leidt, UNRWA niet meer in staat is om zijn mandaat naar behoren uit te oefenen. Hij verwijst naar de financiële crisis waarin UNRWA verkeert en merkt op dat uit de COI Focus die daarover is opgenomen in het administratief dossier geenszins kan worden afgeleid dat UNRWA deze reeds te boven is gekomen. Verzoeker wijst erop dat de baas van UNRWA in februari 2019 de financiële situatie van UNRWA nog als fragiel omschreef en dat UNRWA volgens de lokale media in Libanon manifest tekortschiet aan zijn hulpverplichting. Hij voegt een persartikel waarin melding wordt gemaakt van de dood van een driejarig kind dat door een Libanees ziekenhuis voor een levensnoodzakelijke behandeling zou zijn geweigerd omdat UNRWA slechts vijftig procent van de medische kosten vergoedde en de ouders niet over genoeg middelen beschikten (stuk 3). Hij citeert eveneens uit (niet bij het verzoekschrift gevoegde) informatie over de voorziening van gezondheidszorg aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verder wijst verzoeker erop dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zijn woning vernield werd door de gevechten in 2017 en dat zijn familie geen enkele bijstand van UNRWA heeft gekregen voor de renovatie van de woning, waardoor zij op straat en in de moskee moesten slapen.

Verzoeker betwist vervolgens dat hij niet behoeftig zou zijn en laat in dit verband het volgende gelden: *“Ten onrechte stelt het CGVS dat verzoeker geen behoeftigheid zou aantonen omdat hij een beroep kan doen op de financiële steun van zijn ooms, die in het buitenland verblijven. Uit voormelde redenering blijkt onmiskenbaar dat verzoeker en zijn gezin precies wel behoeftig waren. Indien zij in staat zouden zijn geweest om zelfstandig te overleven, zouden zij geen beroep hebben moeten doen op de financiële ondersteuning van de ooms om terug te kunnen voorzien in een onderdak en de levensnoodzakelijke uitgaven. De hulpverplichting van UNRWA kan niet opzij geschoven worden door de aanwezigheid van familie in het buitenland die de Palestijnen in het kamp financieel zou kunnen ondersteunen, en het gegeven dat de familie een beroep moet doen op de hulp van buitenaf bevestigt dat UNRWA niet in staat is om haar mandaat naar behoren uit te oefenen. Terzake hekelde verzoeker trouwens uitdrukkelijk gebrek aan hulp door UNRWA :*

(...)

Bovendien blijkt uit niets dat de ooms van verzoeker de financiële ondersteuning gratis zouden geven. Wel integendeel, het budget dat zij verschaften aan verzoeker om te vluchten betrof een lening, die aldus moet worden terugbetaald door verzoeker. Hij draagt met andere woorden een zware schuldenlast met zich mee. Bovendien zijn zij hun werk verloren.

Verder verklaarde verzoeker dat zijn mama werkte als naaister en zij verdiende gemiddeld 400 dollar per maand. Verzoeker verdiende gemiddeld 500 dollar. Zijn broer woont niet langer in Libanon maar heeft asiel aangevraagd in België. Zijn andere broer volgt een betalende opleiding als kapper en werkt nog niet. In geval van terugkeer van verzoeker beschikt het gezin over 900 dollar voor 4 gezinsleden. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zij vader ernstig ziek was en medicijnen nodig had. Deze

worden deels betaald door de gezinsleden zelf ingevolge de gebrekkige ondersteuning van UNRWA. Het gezin betaalt maandelijks +/- 300 dollar voor medicijnen. Aldus behoudt het gezin nog 600 dollar over of 150 dollar per persoon, hetgeen minder is dan de armoedegrens die in het administratief dossier op 208 dollar/maand/persoon wordt bepaald (p. 154 adm dossier ev). Het gezin is weldegelijk behoeftig doch UNRWA verleent – behoudens een slechts gedeeltelijke tussenkomst in de medische kosten – geen enkele vorm van ondersteuning.”

Verzoeker vervolgt dat voor zover hij zou worden geacht zich buiten het kamp te vestigen, hij niet langer kan genieten van de daadwerkelijke bijstand van UNRWA en op grond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling. Hij wijst erop dat meerdere voorzieningen van UNRWA enkel beschikbaar zijn in het kamp.

Verzoeker haalt tot slot aan dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon mensonwaardig worden behandeld en dus niet geacht kunnen worden daar te verblijven. Onder verwijzing naar informatie waaruit hij citeert stipt verzoeker aan dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon geen recht hebben op toegang tot de publieke gezondheidszorg, publieke scholen en het merendeel van de Libanese beroepen en de ambtenarij en tevens geen recht hebben op eigendom. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat sommige van zijn gezinsleden buiten het kamp werken, maar het zich financieel niet kunnen veroorloven om naar een locatie buiten het kamp te verhuizen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden als nieuwe stavingstukken een persartikel over de gevolgen van de verminderde steun door UNRWA (stuk 3), een fotokopie van de bijlage 26 afgeleverd aan verzoekers broer in het kader van diens verzoek om internationale bescherming (stuk 4) en fotokopieën van documenten betreffende verzoekers uitgavenpatroon, waaronder elektriciteit en medicatie (stuk 5) gevoegd.

2.2.2. Op 9 september 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 voegt en tevens refereert aan de COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van mei 2019.

2.2.3. Op 9 september 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij informatie voegt over de situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh en de arbeidspositie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (stuk 3), alsook een document betreffende medische hulp verleend aan zijn moeder (stuk 6) en de originelen en beëdigde vertalingen van eerder bijgebrachte stukken (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *in* uncto artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te zijn in de Libanese stad Saida en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Zijn familie zou zich in 1948 als vluchtelingen hebben gevestigd in Libanon, waar zij sinds 2001 in het kamp Ain al-Hilweh verblijft. Verzoeker verklaart het kamp Ain al-Hilweh te hebben verlaten omwille van de slechte behandeling door het Libanese leger. Voorts haalt

verzoeker aan dat het leven in het kamp moeilijk werd gemaakt door de aanwezigheid van gewapende groeperingen en verwijst hij naar de gevechten tussen Bilal Badr en Fatah, waardoor de mensen dagenlang hun huis niet konden verlaten en onschuldigen om het leven kwamen. Het huis van verzoekers familie zou in 2017 beschadigd zijn geraakt door deze gevechten, waardoor hij en zijn familie op straat en in de moskee dienden te slapen totdat het huis hersteld was. Verzoeker verklaart dat hij op gegeven ogenblik moest beslissen om zich al dan niet aan te sluiten bij één van de groeperingen en dat hij er voor koos om te vertrekken. Verzoeker voegt nog toe dat zijn broer door een groepering gevraagd werd zich aan te sluiten, maar dat zijn broer dit weigerde. Zijn broer zou inmiddels Libanon verlaten hebben en in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, sub a), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied

levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zo stelt u moeilijkheden te hebben ervaren door de aanwezigheid van illegale groeperingen in het kamp en verwijst u onder meer naar gevechten tussen Bilal al Badr en Fatah waardoor jullie, de kampbewoners, jullie huizen niet konden verlaten en u met stress te kampen had. Bovendien kwamen onschuldige mensen hierbij om het leven. U stelt dat u op een gegeven moment diende te beslissen, of u sloot zich aan bij deze groeperingen of u was tegen hen (CGVS p.7). U gevraagd of u ooit zelf problemen hebt gekend met die islamitische groeperingen, ontkent u dit maar stelt u dat uw huis brandschade opliep. U gevraagd of jullie woning opzettelijk werd geviseerd, geeft u aan dat dit per toeval gebeurde, 'het werd per ongeluk getroffen', zo stelt u. Gevraagd of andere leden van uw familie ooit problemen met deze groeperingen hebben ondervonden, ontkent u dit (CGVS p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat u verwijst naar een algemene situatie, niets meer en niets minder.

Verder stelt u het land te hebben verlaten omwille van de slechte behandeling door het Libanese leger. U gevraagd om dit toe te lichten geeft u aan dat het kamp omsingeld werd door een muur, dat men bij de checkpoints lang moest wachten, er soms gevechten plaatsvonden tussen het leger en die groeperingen en het leger zich op jullie afreageerde. U gevraagd of u persoonlijk problemen met het Libanese leger hebt ervaren, stelt u dat dit niet het geval was, maar dat u wel werd vernederd. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat u soms heel lang moest wachten bij de checkpoints en u belachelijk gemaakt werd. Soms werd u ook uitgescholden. Gepeild of u nog andere problemen hebt ondervonden, ontkent u (CGVS p.7). Deze door u geschetste gang van zaken wijst niet op een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dat hoeft geen verder betoog.

Uw verklaring op het einde van het gehoor dat uw broer recentelijk door een islamitische groepering werd aangesproken, zijn louter uw verklaringen die u niet staft aan de hand van enig concreet element (CGVS p.10). Bijgevolg wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van uw verzoek. Daarenboven had u even tevoren nog aangegeven dat er niemand in uw familie problemen had met groeperingen (CGVS p.8).

(...)

De overige door u neergelegde documenten en foto's vermogen hier geen ander licht op te werpen vermits ze betrekking hebben op elementen die hier op zich niet ter discussie staan. U wilde tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal filmpjes tonen over gevechten in het kamp. Gezien u zelf hier niet in figureert werden deze filmpjes niet bekeken door het CGVS (CGVS p.10). Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte blijkt te zijn uw paspoort neer te leggen. Dit zou door de smokkelaar zijn afgenomen, wat geen valabele reden is, temeer u evenmin over een volledige kopie van dit document beschikt (CGVS p.6).”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn verklaringen afgelegd op het CGVS. Wat betreft zijn vrees om door één van de islamitische groeperingen in het kamp gedwongen te worden de wapens op te nemen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker bevestigd heeft zelf geen persoonlijke problemen te hebben gekend met deze islamitische groeperingen. Ook zijn familie zou geen dergelijke problemen hebben gekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Het loutere gegeven dat verzoekers broer A. inmiddels naar België is gekomen en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld en volgt verzoeker dan ook niet waar deze het gepast acht dat de verklaringen van zijn broer worden afgewacht nu diens problemen eveneens betrekking zouden hebben op de door hem ingeroepen vrees.

De Raad benadrukt verder dat niet wordt ontkend dat er in het kamp Ain al-Hilweh nog steeds gewapend geweld plaatsvindt, zoals *in casu* wordt bevestigd door de informatie bijgebracht door de partijen, doch stelt vast dat noch uit deze informatie, noch uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker zich als gevolg van deze algemene situatie persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 13, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, '*emergency cash*' voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad benadrukt dat op grond van voormelde recente informatie die verwerende partij heeft bijgebracht dient te worden besloten dat de financieringsmoeilijkheden van UNRWA inderdaad nog niet van de baan zijn, doch dat dit niet betekent dat UNRWA geen bijstand meer levert aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon of niet meer in staat is zijn opdracht naar behoren uit te voeren. Verzoeker voegt zelf geen recentere informatie dan deze waarop voormelde door verwerende partij bijgebrachte COI Focus is gebaseerd en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Uit het persartikel waarin melding wordt gemaakt van de dood van een driejarig kind door het uitblijven van de nodige medische zorgen blijkt niet dat dit onverkort te wijten is aan nalatigheid van de kant van UNRWA. Blijkens dit artikel heeft UNRWA met de Libanese overheid akkoorden gesloten op grond waarvan UNRWA instaat voor betaling van de helft van de kosten van de aan Palestijnse vluchtelingen verstrekte gezondheidszorg en is de Libanese overheid gehouden het tekort bij te passen. In de praktijk zou de Libanese overheid haar verplichtingen evenwel niet nakomen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3, en de beëdigde vertaling ervan, bijgebracht bij de aanvullende nota van 9 september 2019). Volgens de recente informatie bijgebracht door verwerende partij voorziet UNRWA in Libanon gratis basisgezondheidszorg voor Palestijnse vluchtelingen in 27 klinieken en dekt het daarnaast een deel van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg (COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, p. 9-10). De bewering dat verzoeker en zijn familie de kosten van medische behandelingen deels zelf dienen te betalen omdat UNRWA tekortschiet in zijn hulpverplichting houdt aldus geen steek in het licht van voormelde objectieve informatie. Waar kan worden aangenomen dat dit beleid van gedeeltelijke dekking van bepaalde medische kosten aanleiding kan geven tot schrijnende gevallen, meer bepaald wanneer zorgbehoevenden onvoldoende financiële middelen hebben om het niet-gedekte gedeelte van de kosten te betalen, toont verzoeker niet aan dat hij of zijn familie zich in dergelijke situatie bevinden. Uit zijn verklaringen en uit de door hem voorgelegde medische attesten blijkt immers dat verzoeker in een ziekenhuis van UNRWA behandeld werd voor problemen met zijn bloeddruk en stress en dat UNRWA deels is tussengekomen in de betaling van de medicijnen voor zijn vader (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6, en stuk 12, map met ‘Documenten’, nrs. 7 en 8). In zijn aanvullende nota van 9 september 2019 geeft verzoeker aan dat zijn moeder het slachtoffer werd van geweld maar dat zij geen medische hulp kan krijgen omdat dit te duur zou zijn. Vreemd genoeg wordt dit tegengesproken door het gevoegde attest van een medisch centrum, waarin bevestigd wordt dat een persoon met de naam van verzoekers moeder behandeld werd na te zijn verwond door haar echtgenoot en dat haar wonde gehecht werd. Uit dit attest kan verder niet blijken door wie de kosten van deze behandeling werden gedragen (zie aanvullende nota verzoeker, stuk 6).

Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie geen enkele bijstand mocht ontvangen van UNRWA bij de heropbouw van hun woning, die in 2017 als gevolg van gevechten zou zijn vernield, merkt de Raad op dat blijkens voormelde COI Focus die door verwerende partij werd bijgebracht op 9 september 2019 wel degelijk inspanningen werden geleverd om, met donaties van Japan, de buurten van Ain al-Hilweh die het hardst getroffen warden door het geweld in 2017 herop te bouwen. In het kader van dit renovatieproject zouden zo'n 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen (COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, p. 11). Verzoeker toont niet aan dat zijn familie niet in aanmerking kwam voor steun door UNRWA in het kader van dit renovatieproject.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij betoogt dat de financiële bijdrage van twee ooms in Amerika, ten belope van 200 dollar per maand, dient ter compensatie van steun die door UNRWA niet wordt geboden en zonder dewelke zijn familie niet kan voorzien in huisvesting en levensonderhoud. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn familie noodgedwongen beroep dient te doen op familieleden in het buitenland omdat UNRWA zijn verplichtingen op het vlak van hulp en bijstand niet zou nakomen.

De bewering dat behalve een gedeeltelijke bijdrage in medische kosten niemand hulp krijgt van UNRWA, wordt door verzoeker niet gestaafd en strookt bovendien niet met de informatie aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door verwerende partij.

In de door hem op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota verwijst verzoeker naar een officiële mededeling op de website van UNRWA die van 2 mei 2019 zou dateren en waarin UNRWA waarschuwt voor ernstige negatieve financieringsniveaus in de daaropvolgende maand. Noch uit deze mededeling, noch uit enige andere informatie waarnaar verzoeker verwijst, kan evenwel blijken dat de financiële moeilijkheden bij UNRWA, die door verwerende partij en de Raad worden erkend, daadwerkelijk de werking van het agentschap in gevaar brengen of dreigen te brengen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van

Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële context, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog aanvoert dat niet kan worden verwacht dat hij zich buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh vestigt, gelet op de hoge levenskosten aldaar, is zijn betoog niet dienstig. Verzoeker toont immers niet aan dat hij het kamp diende te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om aan de inwoners van het kamp een dienstverlening te bieden die strookt met de opdracht waarmee het werd belast. Een vestiging buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh is voor verzoeker dan ook niet aan de orde.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten omwille van persoonlijke problemen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de

vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt dat u tot klas 9 UNRWA scholen hebt bezocht en u in 2011-2012 een opleiding tot lasser hebt gevolgd aan een UNRWA opleidingscentrum buiten het kamp. Na het behalen van uw diploma had u af en toe werk als lasser, waarbij u gemiddeld 100 euro per week verdiende en kluste u bij als verhuizer. Uw vader kan omwille van zijn gezondheid weliswaar niet meer werken, doch uw broer die ingenieur is en in een sorteercentrum werkt woont nog bij uw ouders in en verdient zo’n 500 dollar per maand (CGVS p.2-4). De medicijnen die uw vader nodig heeft worden deels door UNRWA, deels door jullie betaald (CGVS p.5). Uw moeder verdient zo’n 400 dollar per maand in dienst als naaister, en naait, alhoewel op onregelmatige basis, voor eigen rekening (CGVS p.2). Uw broer volgt een kappersopleiding in een opleidingscentrum, waarvoor uw ouders dienen te betalen, hoeveel dat weet u niet (CGVS p.3). Verder hebt u twee ooms in Amerika die maandelijks 200 dollar naar uw familie sturen (CGVS p.5). Uw familie bezit een eigen huis in het kamp en de opgelopen schade is hersteld en dit met de hulp van gewone mensen en uw ooms (CGVS p.7). Daarenboven was u in staat 10.000 dollar bij elkaar te sprokkelen om uw vertrek uit Libanon te bekostigen, 4000 dollar had u gespaard en 6.000 dollar hebt u geleend van uw oom K. (...) in Amerika. De vaststelling dat u in staat was een dergelijk bedrag te sparen wijst op enige marge van uwentwege. Wat betreft het geld gekregen van uw oom, stelt u dat u dit bedrag aan hem moet terugbetalen, doch gezien uit uw verklaringen blijkt dat beide ooms in Amerika er geen graten in zien uw familie maandelijks te steunen kan er vanuit gegaan worden dat hij u in dezer welwillend tegemoet zal treden en u hiervoor de nodige tijd zal geven (CGVS p.6). U geeft aan dat uw familie over voldoende inkomsten beschikt om rond te komen (CGVS p.5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Zoals hoger reeds uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij of zijn familie dermate onbemiddeld zijn dat zij het gedeelte van de medische kosten dat niet door UNRWA wordt gedekt niet kunnen betalen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift voorschriften van medicatie die naar eigen zeggen niet bij UNRWA beschikbaar is. Nergens uit deze voorschriften blijkt of UNRWA al dan niet tussenkomt in de kosten van deze medicatie, noch blijkt eruit dat verzoeker niet de middelen heeft om de kosten desgevallend zelf te dragen (stukkenbundel verzoeker, stuk 5, en de beëdigde vertaling ervan, bijgebracht bij de aanvullende nota van 9 september 2019).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift tevens verschillende andere documenten betreffende zijn uitgavenpatroon (elektriciteit, internet, medicatie). Deze stukken bewijzen hoogstens dat verzoeker deze uitgaven gedaan heeft, doch niet dat hij hiervoor de middelen niet heeft, in tegendeel. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigd heeft dat zijn familie erin slaagt rond te komen met haar eigen inkomsten en de financiële steun die zij krijgt van familieleden in Amerika (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker voert weliswaar aan dat zijn ooms hem geld hebben geleend om zijn vlucht te betalen en dat hij het geleende bedrag aan hen dient terug te betalen, doch hij toont niet aan dat hij niet in staat is om deze lening op termijn af te lossen. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn familie inmiddels geen steun meer zou ontvangen van zijn ooms in Amerika. Dat deze ooms hun werk zouden zijn verloren, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker wijst verder nog op informatie over een nieuwe arbeidswet in Libanon die buitenlanders (waaronder Palestijnse vluchtelingen) voortaan zou verplichten een werkvergunning aan te vragen om buiten het kamp te werken en hiervoor te betalen (stuk 3, gevoegd bij de aanvullende nota van verzoeker). Dit heeft volgens verzoeker een gigantische impact op het vermogen van Palestijnse vluchtelingen om zelf in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij persoonlijk als gevolg van deze wetwijziging in een dermate precaire socio-economische situatie dreigt terecht te komen dat hij, gelet op de heersende algemene omstandigheden in het kamp Ain al-Hilweh, het risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad benadrukt dat noch hij, noch de commissaris-generaal in bovenstaande analyse de voortdurende aanwezigheid van extremistische groeperingen in het kamp Ain al-Hilweh betwist. Evenmin wordt betwist dat deze aanwezigheid van tijd tot tijd aanleiding kan geven tot geweldsincidenten, die evenwel kaderen binnen de aan de gang zijnde machtsstrijd tussen Fatah en voornoemde radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 9 september 2019 naar een persartikel van 26 april 2019 over een incident waarbij een militant van Fatah werd doodgeschoten in Ain al-Hilweh door een lid van Fatah al-Islam. Verzoeker voegt bij deze aanvullende nota tevens een aantal foto's, schijnbaar gepost op een "social media" kanaal, met begeleidende tekst in het Arabisch, die de situatie in het kamp als gevolg van voormeld incident zouden weergeven (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Enkele dagen na het incident zou er in het kamp een aanvaring hebben plaatsgevonden tussen Jund al-Sham en Fatah. De kantoren van UNRWA zouden naar aanleiding van het incident gesloten zijn en bewaakt worden door gewapende mannen (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verzoeker toont op basis van deze informatie niet aan dat de sporadisch opflakkerende spanningen tussen de diverse gewapende groeperingen in het kamp de veiligheidssituatie aldaar in die mate bepalen dat in het kamp wonende

burgers actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantooit dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN